

Sandefjord, 7. desember 2015: Vedtak i sak 194-2015.

Klager: NN

Innklaget: Melin Collectors AS, Postboks 483 Skøyen, 0214 Oslo.

Saken gjelder: Om kravet er korrekt varslet. Om klager i tide har fremmet en innsigelse han burde fått vurdert.

Drammensveien 145A
Postboks 53 Skøyen, 0102 Oslo
Tlf.: 90 29 29 60 . Faks: 23 13 19 70
E-Mail: post@inkassoklagenemnda.no
Bankgiro: 2490.56.30748
Org.nr.: 971 317 612
www.inkassoklagenemnda.no

1. Kravet.

Saken gjelder opprinnelig et fakturakrav til XX legevakt. Hovedkravet, inkludert fakturagebyr, utgjorde kr 240 og forfalt til betaling 07.05.15. Hovedkravet er betalt, men klager bestrider kravet på avkrevde inkassoomkostninger.

2. Saksforholdet.

Faktura ble sendt klager etter et besøk på XX legevakt 21.04.15.

Betaling ble purret i girobrevet «PURRING». Brevet var datert 25.05.15 og purregebyr var lagt til med kr 65. I purringen het det blant annet: «Hvis det nye totalbeløpet ikke er betalt innen 08.06.2015 vil det bli sendt inkassovarsel med ytterligere gebyr».

Klager betalte hovedkravet innenfor utløpet av betalingsfristen i purringen. Han kontaktet samme dag innklagede på e-post og forklarte at han kun hadde betalt hovedkravet fordi han ikke hadde mottatt noen faktura. Innklagede besvarte e-posten med at også purregebyret måtte betales fordi mottaker hadde risikoen for postgangen når fakturaen var sendt på betryggende måte.

Inkassovarsel ble sendt 10.06.15. Det var lagt til nytt purregebyr slik at kravet nå var betaling av kr 130. I varselet het det blant annet «Vi har registrert en delbetaling på faktura 2830004096558. Innbetalt beløp: 240, innbetalt 04.06.15. Hvis det nye totalbeløpet ikke er betalt innen 24.06.2015 vil kravet bli oversendt til inkasso og ytterligere omkostninger vil påløpe iht. gjeldende forskrifter».

Klager betalte ikke restkravet. Dette ble derfor overført til inkasso og betalingsoppfordring med krav på kr 406,25 ble sendt klager. I varselet het det blant annet «Ved betaling innen fristen unngår du eventuell rettslig inndrivelse med de kostnader dette vil medføre for deg».

Klager kontaktet innklagede på ny. Klager viste til at kravet var betalt og ba innklagede avslutte saken. Innklagede avviste dette og opplyste at «Våre omkostninger vil bli stående og vi vil vurdere oversendelse til forliksrådet med de ytterligere omkostninger det vil medføre».

Klager henvendte seg til Inkassoklagenemnda. Han viste til at han ikke hadde mottatt faktura og at hovedkravet ble betalt 04.06.15 som var innenfor fristen i purringen.

Klagen ble oversendt innklagede som i sitt tilsvarende redegjorde for saksgangen og at de opprettholdt restkravet.

Da etterspurt dokumentasjon for betryggende avsendelse av faktura og inkassovarsel ikke var mottatt, ble dette purret. Nytt likelydende tilsvarende ble sendt 06.10.15. Vedlagt lå kopi av faktura og inkassovarsel.

3. Partene anfører.

Klager anfører at han ikke har mottatt faktura og at den eneste fakturaen han har fått angående legevakten har forfallsdato den 08.06.15. Den ble betalt 04.06.15. Klager skal heller ikke ha mottatt inkassovarsel. Kravet på inkassokostnadene bestrides.

Innklagede anfører at kravet er korrekt og at restkravet må betales. Faktura, purringer og øvrige betalingspåminnelser er sendt til den adresse som er registrert på skyldner. Det anføres derfor at alle betalingspåminnelser er sendt på betryggende måte – adressen er kontrollert og ingen retur er registrert.

Det anføres videre at gebyret er fullt berettiget. Kravet forfalt til betaling 07.05.15 og ble betalt 04.06.15 etter at purring med purregebyr var sendt. Skyldner har en viss plikt til å undersøke og holde seg oppdatert på utestående beløp. Når purringen kommer en måned etter legebesøket, burde skyldner være forberedt på at det vil påløpe purregebyr og at dette burde betales. Inkassoloven § 17 sier at skyldner plikter å erstatte inkassators «nødvendige kostnader» ved utenrettslig inndriving. Dette er videre spesifisert i inkassoforskriften §§ 1-1 til 1-4.

På bakgrunn av dette mener innklagede at purregebyret skulle vært betalt med den følge at den samlede summen - kr 406,25 - som er utestående, nå pliktes betalt.

4. Inkassoklagenemnda ser slik på saken:

Saken ble behandlet i fulltallig nemndsmøte 23. november 2015. Vedtak ble truffet med følgende begrunnelse:

Etter inkassoloven § 22 og avtale mellom Norske Inkassobyråers Forening og Forbrukerrådet av 20. februar 2003 om klagenemnd for inkassotjenester behandler Inkassoklagenemnda klage på inkassoselskaper i forbindelse med tvist om forpliktelse etter inkassoloven.

Inkassoloven gjelder inndriving av forfalte pengekrav. Etter lovens § 17 første ledd plikter skyldneren å betale kostnadene ved utenrettslig inndriving etter standardsatser fastsatt i forskrift med hjemmel i § 19. Det følger av § 17 fjerde ledd at kostnadene ikke kan kreves erstattet dersom reglene i blant annet inkassoloven §§ 9 og 10 er overtrådt.

Inkassoloven §§ 9 og 10 krever at skyldner skal varsles skriftlig på papir før kravet oversendes til inkasso og etter at et krav er mottatt til inkasso. Inkassovarslet skal sendes etter forfall og opplyse skyldneren om at saken vil bli oversendt til inkasso dersom kravet ikke blir betalt innen en betalingsfrist på minst 14 dager. Betalingsoppfordring skal sendes når et krav er mottatt til inkasso. Skyldner skal oppfordres til enten å betale eller å komme med innsigelser mot kravet innen en frist på minst 14 dager. I forarbeidene til loven er det i Ot prp nr 2 (1987-88) på side 57 uttalelser om hvordan inkassovarsler skal sendes. Her heter det blant annet:

”Departementets forslag innebærer at skyldneren får risikoen for forsinkelser i postgangen og for at varslene i det hele kommer frem. (...) dette vil kun gjelde dersom varsel er avsendt på en betryggende måte, til en adresse hvor det er god grunn til å regne med å nå skyldneren. Hvis ikke fordringshaveren eller inkassatoren har holdepunkter for at skyldneren kan nås på annen adresse, må det normalt anses tilstrekkelig å sende varselet til den adressen som skyldneren har oppgitt til fordringshaveren. Er ingen adresse oppgitt, må det normalt anses tilstrekkelig å sende varselet til den adressen som er registrert av Folkeregisteret.”

Inkassoklagenemnda bygger i sin praksis på disse uttalelsene og har lagt til grunn at dette også gjelder ved utsendelse av faktura og andre brev og varsler. Utgangspunktet er altså at alle varsler skal sendes til den adressen som skyldneren har oppgitt til fordringshaveren. Først hvis en slik adresse ikke er oppgitt, kan varslene sendes til folkeregistrert adresse.

Etter det overnevnte må det legges til grunn at både faktura og øvrige varsler er såkalt betryggende avsendt og at de da regnes som mottatt. Klagers innsigelse på dette grunnlag kan etter dette ikke føre frem.

Nemnda har deretter, rutinemessig og av eget tiltak, vurdert om fremlagt purring, inkassovarsel og betalingsoppfordring er i samsvar med gjeldende regelverk.

Inkassoloven § 9 inneholder ingen regel om at skyldner må informeres om kostnader som kan påløpe ved inkassopågang slik det fremgår av inkassoloven § 10 som gjelder betalingsoppfordring, og der det i annet ledd

bokstav e fremgår det at skyldneren i betalingsoppfordringen skal varsles om at unnlatt betaling kan føre til ytterligere kostnader.

I NOU 1983:8 er kravene til spesifisering i varslene omhandlet. Det fremgår der at det ikke kan kreves at det presist angis hvilke kostnader som vil påløpe. Det er tilstrekkelig å nevne at det vil påløpe ytterligere kostnader som kan bli belastet skyldneren. Det presiseres at det ikke under noen omstendighet må oppgis uriktig høye kostnader eller gis inntrykk av at dette er kostnader skyldneren må bære uavhengig av sakens utfall. Finanstilsynet har i sin tilsynspraksis innrettet seg etter dette, og har også lagt til grunn at verken inkassovarsel eller betalingsoppfordring uforbeholdent skal gi uttrykk for at det vil påløpe inkassokostnader (etter lett eller tung sats) ved unnlatt betaling innen de lovpålagte frister. Begrunnelsen er at en skyldner som fremmer innsigelser mot kravet som han har rimelig grunn til å få vurdert, ikke er erstatningspliktig. Inkassoklagenemnda har i en rekke avgjørelser lagt denne lovforståelse til grunn både når det gjelder purringer, inkassovarsler og betalingsoppfordringer.

Etter nemndas syn er både innklagedes purring, inkassovarsel og betalingsoppfordring i strid med inkassoloven, idet de, slik de er gjengitt ovenfor, må forstås slik at oversittelse av betalingsfristen uten videre vil føre til økte kostnader. I samsvar med etablert praksis mener nemnda at dette øker betalingspresset og utsetter klager for urimelig påtrykk, jf. inkassoloven § 8 annet ledd.

Klagen har etter dette ført frem og klager plikter ikke å betale inkassokostnadene, jf. inkassoloven § 17 fjerde ledd.

Vedtaket er enstemmig.

5. Vedtak:

Klager gis medhold og plikter ikke å betale inkassokostnader.

Rune Jensen
Leder Inkassoklagenemnda